

Dnevnik, 19.10.2010

Stran: 17
Rubrika: Kultura
Žanr: poročilo
Površina članka: 1225 cm²

mednarodni festival Mesto žensk

Štiri ure kotaljenja z glavo navzdol in še kaj

Stran: 17
 Rubrika: Kultura
 Žanr: poročilo
 Površina članka: 1225 cm²

Ljubljana – V nedeljo se je s premiera dveh performansov domačih umetnic, **Nataše Živković** (ki je svojega naslovila *Tihožitje*) in **Katarine Stegnar** (*Stegn se*), v Gledališču Glej končal letošnji mednarodni festival sodobnih umetnosti **Mesto žensk**. Ta je v izteku ponudil predvsem uprizoritevno obarvan nabor dogodkov, znotraj katerega so bile nemara še največje razočaranje sicer razvpite **Guerilla Girls on Tour**, sicer pa se je v drugi polovici festivala zvrstilo kar nekaj zanimivih trenutkov.

Večer dveh izkušenj

Tako je bil oder Stare Elektrame v sredo prizorišče paketa dveh plesov, naslovljenega *Dialog z Lucindo*. Koreografirala ju je ena vidnejših umetnic nizozemske plesne scene **Nicole Beutler**, ki se je odločila prirediti dve deli svojčes prevratne Lucinde Childs, namreč *Radial Courses* (Krožne poti) in *Interior Drama* (Notranja drama). Beutlerjevo zgodnja dela Childsove, izvorno uprizorjena v letih 1976 in 1977 v New Yorku, izzivajo in navdušujejo s svojim na videz enostavnim minimalizmom, ki z repetitijo vzpostavlja režim perpetuum mobila.

Lucinda Childs je predstavnica plesne generacije (Trisha Brown, Steve Paxton), ki je čutno zaznavno v plesu preuredila in razmislila ter estetski pogled občinstva aktivirala na drugačen način. V omenjena plesa je vpeljala preproste in čiste gibalne elemente (tudi hitro hojo), ki pa svoji preprostosti navkljub niso izgubili virtuoznosti (poskusi razgradnje plesne vertikale so zgodovinsko nastopili kasneje). Nicole Beutler je gibalni material plesalcev tako nekoliko priredila in ga v drugem plesu podprla tudi z glasbo. Kot zatrjuje, je bil njen fokus v napornem procesu učenja in vaj predvsem na človeku na odru, ki je z drugimi vpet v eno samo gibajoče se telo, njemu inherenten in hkrati zunanji gibalni sistem.

V *Krožni poti* štirje plesalci hodijo v krogu s popolnoma enakim tempom, v enakem ritmu, ki sčasoma začne učinkovati metronomično. Ritem se spremeni, ko se plesalci v skokih odcepijo od izvornega tkiva, kar se v približno osemnajst minut trajajočem plesu sprevrne v variiranje in prepletanje dveh osnovnih sekvenc. Podoben vtis večnosti pušča tudi *Notranja drama*, sloneča na podobnem kombinatornem principu. Izjemna matematika in muzikalčnost pa nista edino, kar izstopa: ta dva plesa sta totalna sistema odgovornosti, za plesalce skoraj ritualna izkušnja čiste koncentracije, za občinstvo pa dih jemajoča senzitivna izkušnja; sta inteligentno in hkrati neambiciozno zastavljen poligon vidu in sluhu, ki se kljub vtisu večnosti ne pretvarjata ali odpirata v kak kasnejši premislek,

Kira O'Reilly je v okviru Mesta žensk v svojem štiriurnem performansu – resda nadzorovano in upočasnjeno – »padala po stopnicah« od vrha pa vse do izhoda Gruberjeve palače.

temveč ostajata doživetje za sebe.
Ana Schnabl

Kdo je tvoj Kulik?

Videoprogram pod skupnim naslovom *Rasizem, Evropa, kapital, queer* je na Mestu žensk letos pripravila **Marina Gržinić**, ki je po četrtkovi projekciji štirih videodel vodila tudi pogovor z avtoricama dveh izmed njih, **Ano Hoffner** in **Iso Rosenberger**. Zadnja je svoj videoprojekt *ESPIRAL: ples smrti* uperila proti avstrijskim bankam, potem ko je med nekim spreedom po Zagrebu ugotovila, da se na vsakem vogalu spotakne ob kakšno izpostavo avstrijskega bančnega imperija; kot vemo, v Sloveniji ni dosti

drugače. Zgodovinska podlaga uspešni ekspanziji avstrijskega bančništva v vzhodno Evropo in na Balkan je seveda v poznavanju ekonomsko-političnih danosti okolja še iz obdobja habsburškega imperija, globoko pa so avstrijske banke zaznamovale procese tranzicije v vzhodni Evropi. Ali kot v svojem videu migracijski odnos med vzhodno in zahodno Evropo definira Marina Gržinić: Mi smo tu (v zahodni Evropi), ker želite vi tja (v vzhodno Evropo), medtem ko je »afriška definicija« pretoka kapitala in ljudi formulirana podobno, a s ključno razliko: Mi smo tu, ker ste bili vi tam.

Ana Hoffner v svojem projektu *Gibanje. Privatizirano* na novo artikulira misel Brucea Naumana in Olega Ku-

Izraelska performerka Oreet Ashery je v Galeriji Škuc negibno sedela šest ur, medtem ko sta jo njena asistenta z nanašanjem las preobrazala v štiri različne akterje iz zgodovine izraelsko-palestinskega konflikta.

